

[Seyirciye Not: Aşağıdaki italik yazılmış not, salondaki koltukların üzerine bırakılacak. Bilet satışı için hazırlanan tanıtım metninde de yer alacak.]

Değerli Seyircilerimiz,

"Yeraltından Suçlar"a hoş geldiniz. Bu akşam tanık olacağınız şey, sıradan bir tiyatro deneyiminin biraz ötesine geçebilir.

Eşkal: *Daha siz salona girmeden önce, ekibimiz tarafından aranızdan rastgele bir kişi gizlice seçilmiştir. Bu kişi, oyunun ilerleyen aşamalarında sizin tarafınızdan bulunmaya çalışılacak olan “hedef”, yani hikayenin suçlusu konumundadır. Kimin seçildiğini sadece oyuncular biliyor ve oynadıkları metni her yeni temsil için güncelleyerek suçlunun eşkalini belirliyorlar.*

Fener: *Oyun sırasında bazı anlarda tüm ışıklar kapanacak ve salon tamamen karanlık olacaktır. Sadece bu anlarda, size verilmiş olan el fenerlerini kullanabilirsiniz. Fenerlerinizi açıp diğer seyircilere doğru tutacaksınız ve onları gözlemleyerek, suçlunun kim olabileceğini tahmin etmeye çalışacaksınız.*

Tahmin: *Eğer oyunun sonunda, içinizden biri suçluyu teşhis edebilirse, bu durum oyunun finalini doğrudan etkileyecek ve spot ışıklarının (ve belki de daha fazlasının) suçluya yönelmesine neden olacaktır. Bunun için, doğru an geldiğinde gönüllü bir seyircinin tavandaki silah dekorunu alıp, suçlu olduğunu tahmin ettiği seyirciye doğrultması gereklidir.*

Uyarı: *Bu gece salonda yaşanacakların tümü (ışıkların sönmesi, seyirci ve oyuncuların davranışları, finaldeki beklenmediklikler ve daha fazlası) tiyatro oyununun kurgusal bir parçasıdır. Lütfen sakın kalınız ve oyunun akışına katılınız. Deneyimin bütünlüğü için oyun sırasında kayıt yapmamamız mühimdir.*

(iki polisin ortak kullandığı oda. ortada genişçe bir masa ve masaya arkasından birkaç adım mesafede kahve tezgahı. masanın diğer tarafından yerden 2 metre yükseklikte sallanacak şekilde bir iple tavana asılmış altıpatlar tabanca. küçük bir kara tahta ve bir gitar)

(müzikle birlikte seyirciler yerleşir. son koltuklar dolarken ışık kapalıdır. bu esnada Polis 1 sahneye girip tavandaki tabancayı aynı görünümlü bir başka tabancayla değiştirir.)

Anons: Oyun sırasında sahne ışıkları kapatıldığı anlarda el fenerlerinizle diğer katılımcıları gözlemleyebilirsiniz. Seyredeceğiniz her şey oyuna dahil, lütfen paniklemeysin. İş birliğiniz için teşekkürler.

(Polis 1 girer, odadaki gitarı alıp oturur. hızlıca akor yapıp basit blues lickleri atmaya başlar. Polis 2 elinde bir dosya ve gazete ile girer. dikkatini dağıtmamaya çalışarak masaya yerleşir)

Polis 1: robert johnson.

Polis 2: (gülerek) benzetemedim.

Polis 1: (gülerek) saçmalama! onun bestelerini eric clapton bile çalamıyor.

Polis 2: hızlı öğreniyorsun yine de.

Polis 1: robert johnson, hikayesini bilir misin?

Polis 2: 27'ler klübünden olduğunu biliyorum sadece.

Polis 1: 1920'lerde mahallesindeki bi çok siyahi gibi tarlada çalışırken bir kaza geçirip bir gözünü kaybeder. kendini tamamen gitara verir. geceleri komşuları rahatsız olduğu için mezarlıkta pratik yapar. yıllarca dans klüplerinde, barlarda gitar çalıp durur ama kimsenin dikkatini çekecek kadar yeteneği yoktur. hatta bu vasatlığı dinleyenlere teşekkür edip onlarla arkadaş olmaya çalıştığı bile söylenir. bir gün aniden ortalıktan kaybolur ve altı ay sonra aynı bara geri döndüğünde tarihin en iyi gitaristlerindendir. kısa sürede ülke çapında ünlü olur ve bir rivayet dolaşmaya başlar. denilene göre bu fakir ve hırslı gitarist, bir gece mezarlıkta şeytanla karşılaşır. şeytan, ona ruhunu satması için bir teklifte bulunur. anlaşmaya göre robert ruhu karşılığında eşsiz bir gitar yeteneği ve kimsenin tekrarlayamayacağı şeytana ait akorları alır. robert artık akor yaparken yanında kimseyi tutmaz hatta bazı geceler seyirciler ellerine bakmasın diye arkası dönük gitar çalar. herkese göre artık o "olağanüstü ve ürpertici" bir sanatçıdır. asla video kaydettirmez. ses kayıtlarını duyanlar iki, bazen üç kişi birden gitar çalıyor zanneder.

Polis 2: Paganini gibi.

Polis 1: 27 yaşında ölene dek öyle bir ustalık sergiler ki, artık içinde onun notaları olmayan bir blues melodisi bile duyamazsın. ölümünden kısa süre sonra onun şablonları sayesinde rock'n roll denen tür doğar.

Polis 2: etkileyici.

Polis 1: öyle.

Polis 2: o da biraz sosyopat mıymış peki?

Polis 1: bilmem. neden?

Polis 2: 27'ler klübü biraz öyle değil mi?

Polis 1: bilmem. belki de.

Polis 2: neden ölmüş?

Polis 1: çalıştığı mekanın sahibi kıskançlık kriziyle zehirlenmiş deniyor.

Polis 2: mozart gibi.

Polis 1: yine... sende tuhaf bi huy var.

Polis 2: ne huyu?

Polis 1: birilerini birilerine benzetince rahatlıyorsun.

Polis 2: emin değilim. haklı olabilirsin. belki de işimiz gereğidir.

Polis 1: niye?

Polis 2: hakkında çok fazla düşünmem gereken kişiler için aklım kalsın diye diğer herkesi kafamda hızlıca bir yere koyup geçiyor olabilirim. Polis 1: farkındalık seviyene hayran olmamak işten değil. peki...

örneğin, bir barda sana pas atacak kadını ayırt edebilir misin?

Polis 2: (gazeteyi karıştırır) hayır ama içmemişler diğer içmemişlere, bir bira içmişler bir bira içmişlere, iki bira içmişler iki bira içmişlere, üçler üçlere benzer. dörtler dörtlere ve beşler beşlere.

Polis 1: senin gibi uzman bir ortağım olduğu için şanslıyım.

Polis 2: (gazetede ki sayfaların birini biraz okuduktan sonra) bir suçluyu ilk bakışta tanıyabileceğimi iddia edemesem de, bir masumu genellikle ayırt edebilirim.

Polis 1: bence daha zor

Polis 2: suçlu yerine masumu ayırt etmek mi?

Polis 1: evet. çünkü hollywoodun aksine gerçek dünyada gerçek suçlular oldukça az. ama bilirsin, o filmlerde suçlu insan oranı neredeyse 1/2 (ikide bir).

Polis 2: her iki kişiden biri

Polis 1: aynen öyle.

Polis 2: gerçek dünyada kaç dersin?

Polis 1: ... 1/2 (bir bölü iki)

Polis 2: anlamadım.

Polis 1: her bir kişinin yarısı.

Polis 2: şimdi oldu.

Polis 2: ayrıca, yine hollywoodun aksine gerçek dünyada herkes en az bir kere suç işlemiştir.

Polis 1: işlemiştir ya da işleyecektir demek daha mantıklı o halde. (silaha kısa bir bakış atar, masadaki dosyayı açar)

Polis 2: (hak verince) ne diyebilirim?

Polis 1: sus

Polis 2: ne?

Polis 1: plaka sus. sus 1215

Polis 2: ha evet. ayrıntıları dinledin mi? Polis 1: (saatine bakar) 70 dakika önce uyandım. 11 dakikadır

binadayım. Doğrudan buraya gelip biraz gitar çalmak istedim.

Polis 2: dün gece oluyor olay. sabah 7 gibi olay yeri incelemelikler dosyaları bırakmışlar. (dosyayı Polis 1den alır)

Polis 1: sonradan bir şey eklenmiş mi?

Polis 2: şimdilik yeni bir şey yok.

Polis 1: ne biliyoruz?

Polis 2: gece 10.40 ile 12.15 arası trafik şubeye yönlenen 6 ihbar var. bir tane de, tek doğru yönlendirme olarak, asayişe yönlenenle birlikte 7 benzer ihbar. seyir halindeki kamyonetin kasasıyla tentesi

arasından sarkan bir kol görüp aramışlar.

Polis 1: kayıt dökümleri gelmiş mi?

Polis 2: (saatine bakar) gelmiş olması lazım ama... karşıya bakıp geliyorum.

Polis 1: tamam ben de dosyadayım.

(Polis 2 çıkar, sahne ışığı kesilir. Polis 1 dosyayı okuyordur. müzikle birlikte yalnızca seyircilerin bulunduğu kısımlar aydınlanır. birbirlerine bakmaları için süre tanınır. ardından müzik kesilip ışık verilmesiyle birlikte Polis 2 döner)

Polis 2: gelmiş. (Polis 1 kafasını kaldırmaz, Polis 2 çok hızlı bir şekilde sayfaları geçerek elindeki dosyayı bitirir)

Polis 1: neler söylemişler?

Polis 2: hiç bir ek bilgi yok. hepsi sadece plaka ve tahmini modeller söylemiş kamyonet için. ve sarkan bir kol görüp endişelendiklerini. söyledikleri konumlar dosyada yazanlarla aynı. bi de bir tanesi

kontROLSÜZ sürdüğünü iddia etmiş. hepsi bu.

Polis 1: aratmalı mıyız?

Polis 2: tabii ki. (telefonu alır 3'e basar)

Polis 2: günaydın Çetin. bu sabahki kamyonetli dosyanın ihbar alınan numaralarını aratabilir misin tekrar? evet 7'sini de. teşekkür etsinler mobeseden sizi gördük desinler ki bi şey gören olduyorsa

ifadeyle uğraşmamak için saklayamasın. şoförü ve yan koltuğu

sorsunlar. herhangi bir şey hatırlayan iyice anlatıp bitirsin, sonra ifadeye çağırın. gelirlerse haber et ama daha önemlisi arama

dökümünü çıkart hızlıca olur mu? acil evet. hatta dur, şöyle yapalım: bir şey anlatmaya başlayan olursa bağlat sen bana direkt. daha hızlı olur. tamam, teşekkürler.

Polis 1: şehirde 1215 tane mobese var. ve olay gecesi sadece 4 tanecik kamera bu aracı görüyor. güney otoyolundan girdiğini anlıyoruz. ihbarlardaki yollar uyuşuyor. gerisi yok.

Polis 2: ona da görmek denirse. hiç bir şey belli değil neredeyse. dört tekerli beyaz bi kutu gidiyor bir yere.

Polis 1: beyaz bir kutu.

Polis 2: beyaz bir kutu?

Polis 1: neden şehrin içine girer ki? saat 10 civarı güney otoyolundan geldiğine göre şehir dışından geldi.

Polis 2: araç sigortasız. son sahibi 8 yıl önce ölmüş. kaza, kayıt hiç bir şey yok. son 3 yılda otoyol gişesi kullanmamış. öncesinin kaydı yok zaten. son gişeden 5-6 kilometre önce otoyolun paralelinde kamyoncuların ve genelde sigortasız araçların kullandığı levhasız bir kaçış rampası var. yani eskiden rampaymış yeni yol yapımından sonra ellenmemiş. zamanla yağmur, çamur derken arkasındaki yokuş biraz dolmuş.

Polis 1: biliyorum orayı

Polis 2: ama patikalarla bir köye, oradan ilçeye bağlanıp geliyor şehre. bu kamyonet nasıl olduysa otoyola çıkmayı başarmış.

Polis 1: hiç kullandın mı?

Polis 2: bir kez... navigasyonda yoktu. bir bakmak istedim.

Polis 1: otoyolla bağlantı yeri var mı? engin, kırık bir bariyer vesaire?

Polis 2: imkansız. doğrudan batıya doğru ayrılıyor patika ve arası kayalık. oradan bir keçi bile inemez.

Polis 1: sanki asfalt dün geceki yağmura dayanamamış çökmüş, 8 yıldır yerin altında bu anı bekleyen beyaz kutumuz fırsattan istifade yeryüzüne dönmüş.

Polis 1: şehrin merkez sokaklarında ne işi olur bu arabanın? ceset dolu bi kasanın...

Polis 2: bilemiyorum.

Polis 1: ne? Polis 2: ceset dolu olduğunu nereden biliyorsun?

Polis 1: sence ne?

Polis 2: bence ne bilmiyorum. ama kol bunu söylemek için yanıltıcı olabilir. sonuçta aracın kasasından hiç bir kalıntı bulunamamış. ne bir kan damlası, ne bir saç, doku hatta parmak izi bile yok. kimyasal temizleyiciye de rastlanmamış.

Polis 1: alnının çatından vurulmuş şoförüyle birlikte bir bağ evinin yakınında bulunmuş kayıtsız bir kamyonet, yeni açılacak butik iç çamaşırı mağazası için bir kasa manken taşıyordu yani öyle mi? hatta çamaşırlar o kadar ateşliymiş ki, mankenler bizzat

hadesin yeraltı tapınağında giydirilip otoyolda yükseltilmiş.

Polis 2: tamam tamam haklısın, yüksek ihtimalle 10 küsur ölü bedenle başbaşayız.

Polis 1: düşük ihtimalle de karıma yılbaşında alacağım hediyeı buldum.

(Polis 1 kalkar, karşı masadan makineye su ve kahve koyar.)

Polis 2: biliyor musun, dün gece yer gerçekten yarılmış olabilir.

Polis 1: 6 yaşımdan beri gök gürültüsü yüzünden uyuyamadığım olmamıştı!

Polis 2: gecenin 1'inde dairemde son ses rammstein açtım. üst komşum taşındığından beri ilk kez!

Polis 1: eminim duymamıştır.

Polis 1: ... silah patlasa duyar mıydın?

Polis 2: ben mi? üst katta mı?

Polis 1: sokakta, belki sokaktaki bir arabanın içinde.

Polis 2: sanırım silahına bağlı.

Polis 1: 19 milimetre basit bir tabancayı düşünelim.

Polis 2: müzik çalmıyor olsa duyardım.

Polis 1: gök gürültüsü müziği bastırmıyor muydu?

Polis 2: haklısın, belki de duymazdım.

Polis 1: ama şehir içinde yollardaki araçlar... bilmiyorum. merkezi yolları takip etmiş. duyulurdu. ayrıca infaz için bi sürü sessizyöntem var. neden gök gürülsüne denk getirilmeye çalışılsın ki?

sanırım saçmaladım.

Polis 2: biraz rahatla. (makineden kahveyi alıp verir.) daha bu sabahın kahvesini içmedin.

Polis 1: (kahveyi aldıktan sonra masadaki gazeteyi açar.) komşuda hükümet değişikliği! 12 yıllık yağmacı rejim dün akşam sandıkta tarihi farkla kaybetti. halkın coşkuyla sokaklara dökülmesine karşılık veren bir grup polis birimi sokakları kaosa sürükledi. 15 ölü.

Polis 1: başkentte son 67 yılın en yoğun yağmuru.

Polis 2: 67!

Polis 1: dün sabah saatlerinde başlayan sağnak yağış sabaha karşı kesildi. bir çok evi su basarken şehirde onlarca araç yağmur sularıyla sürüklenerek kazaya sebebiyet verdi.

Polis 1: emsal davada bir erteleme daha. okul tuvaletinde üç yabancı uyruklu çocuğu kendilerine saldırdıkları iddiasıyla darp edip ardından katleden biri henüz 12 diğeri 15 yaşındaki ili failin ne ceza alacağı merak konusu. tarihi davanın dün öğle saatlerindeki duruşması youtubeda 4 milyon canlı izleyiciye ulaştı.

Polis 2: (nazikçe gazeteyi alır) rahatlamak için doğru yol değil, ha?

Polis 1: şu kaçış yokuşu...

Polis 2: rampası.

Polis 1: onun indiği patikanın bağlandığı köyden ihbar almış mıydık?

Polis 2: hayır. orası pek makul bi yer değil.

Polis 1: makul?

Polis 2: yani...

Polis 1: tekin mi değil?

Polis 2: aynen öyle. yani bir şey gören olsa bile polis nefretiyle anlamsızca reddedebilirler.

Polis 1: eğlenceli olur.

Polis 2: (saate bakar.) yatsı ezanı kaçta okunuyor? Polis 1: bilmiyorum ama daha çok var. (gazeteye uzanıp bir kaç sayfa değiştirir. bu esnada Polis 2 dosyayı açar) ipucu için dua mı edeceksin?

Polis 2: güney otoyolunun 16. kmsinde ilk kez 10.02'de görölüyor. 9.30-9.35 arası gişeyi atlatmış olduğu anlamına gelir.

Polis 1: arada 9 kilometre kalıyor. en az 60 en fazla 120'yle gitmiş olsa, 4.5 ya da 9 dakika sonra... yani 9.35-9.44 arası...

Polis 2: o yoldan 60'la bile gidemez.

Polis 1: en fazla 60 en az 30 ile gitmiş olsa. 9.44-9.49 arası bir anda kesin olarak köyde bulunmuş.

Polis 2: (Polis 1'in önündeki gazeteyi kendi önüne alır.) ezan 9.52'te okunuyormuş.

Polis 2: güzel. güzel.

Polis 1: bir ekip yönlendirelim. imam ve cemaatle konuşsunlar.

Polis 2: güzel. hemen arıyorum.

(telefona yönelirken telefon çalar. Polis 1 ile Polis 2 göz göze gelir. Polis 1 kalem çıkarıp gazeteye not almak için hazırlanır. ikinci çalıştan sonra açar. megafona alma tuşuna basar.)

Şahıs 1: tamam. tekrardan anlatalım son kez.

//not: lokasyon isimlerini gerçek mi kullansam yoksa hayali yerler mi yazsam şu an karar vermiş değilim, tekrar düşüneceğim.

Şahıs 2: ben aşağı batıbulvarı tarafındaki bir arkadaşımın evinden saat 12'de çıktım. hatta ilaç alarmı var 12ye kapıda çaldı, kesin yani. işte 3 dakika arabaya inip çalıştırmış 2 dakika caddeye çıkmış olsam 12.05. hemen caddeye çıktığım yerde göbekte ışıklar var. oradadan düz devam ediyorum. hastane solumda kalıyor. daha ileride lisenin hemen geçinceki alt geçitten girmeyip yukardan sağ dönüyorum. ipekçiler metrosunu geçiyorum. ... (ses kaybı)

Şahıs 1: orada mısınız?

Şahıs 2: alo şimdi geliyor mu sesim?

Şahıs 1: geliyor, devam edin lütfen. ipekçiler metrosu...

Şahıs 2: tam o kore anıtından sonra soldan akyeli mahallesine dönerken virajda neredeyse üstüme devrilecekti araç. yani az kalsın değiyordu bana sollarken. yol zaten dar, bir anda heyecanla dönüp soldan geçene baktım. ilk gözüme çarpan kol oldu. kornaya asılıyorum aynı anda tabii. o an kolu gözüm gördü ama ne gördüğümü algılayamadan şoföre bir sitem iletmek amacıyla hızlandım. o anda

sağdaki koltuk camı kapatıyordu kafasını da çevirmişti.Şahıs 1: yüzünü görebildiniz mi?

Şahıs 2: hayır özellikle hızlıca kafasını çevirdi cam zaten filmliydi.

Şahıs 1: saçları?

Şahıs 2: uzun saçlı değildi. kısıdan biraz uzun gerçi, koyu renkliydi. ama inanın siyah mıydı kumral mıydı çıkaramıyorum. sarı değildi ama, kel de değildi.

Şahıs 1: gözlük, şapka?

Şahıs 2: gözlük ve şapka yoktu.

Şahıs 1: üstünde ne vardı?

Şahıs 2: üstünde... hatırlayamıyorum. siyah mıydı sanki?

olmayabilir. ama açık, cırtlak bir renk değildi galiba. yani açıkçası hem çok hızlı gelişti olay hem de açıkçası biraz sinirle odaklandığım şey

şoföre sitemde bulunmaktı o an. çok emin olamıyorum. zaten hemen yolunu değiştirdi o. nereye dönmüş oluyor soldan gittiyse?

hipodroma bağlanan yola inmiş olabilir. yan yana ilerlediğimiz belki 2 saniye bile değildir.

Şahıs 1: anlıyorum. ihbarda bunlara değinmemişsiniz. cinsiyetini fark edebildiniz mi?

Şahıs 2: galiba erkekti. yani, kısa saçlı kadın da olabilir gerçi ama bakımlı bir saç fark etmedim ben.

Şahıs 1: peki, teşekkürler. başka bir ayrıntı yoksa...

Şahıs 2: yok yok hatırladığım her ayrıntıyı anlattım.

Şahıs 1: peki, gün içinde herhangi bir karakola...

Polis 1: nasıl bir koldu?

Şahıs 2: efendim?

Polis 1: nasıl bir koldu?

Şahıs 1: asayiş şubeden amirim hatta bizi takip ediyorum.

Şahıs 2: nasıl nasıl bir koldu? yani... sağ tarafta arka tekerin civarında gördüm diye hatırlıyorum. bir anlık gözüme çarptı. hani o kadar silik ki belki de bir sopaydı diyeceğim ama hayır el vardı.Şahıs 1: biraz daha tarif edebilir misiniz?

Şahıs 2: gerçekten emin değilim. galiba saat vesaire yoktu. bir de esmerdi. kıllı olabilir. ama esmerdi. yani ben esmerdir diye düşünüyorum.

Şahıs 1: ... anlıyorum...

(Polis 2 telefonu kapatır.)

Polis 2: tabii ya. içeridekilerin temsilcisi olarak sarkan bir kol.

Polis 1: ne demek istiyorsun?

Polis 2: (telefonu kaldırıp 3'e basar.) alo Çetin. bir tane bağlandı. anladım. şimdi hepsini tekrar ara ve bu kez kolu sor. hepsinden hemen kolu tarif etmelerini iste. 5 dakikan var. ne anlattıklarını bana söyle, bekliyorum. (kapatır)

Polis 2: kolun hareket edip etmediğini biliyor muyuz? bilmiyoruz. ölü mü değil mi bilmiyoruz. o kol ölüyse bir kasa cesedimiz vardır.

Polis 1: değilse de bir kasa insanımız vardır. (dosyaya yönelir)

Polis 2: kasada hiç bir kan ya da iz bırakmadan, kimyasal temizleyiciye gerek kalmadan kalkıp gidebilecek bir kasa insan.

Polis 1: doğru... doğru söylüyorsun. dosyada yazmıyor, yani hiçbir ihbarda kol hakkında spesifik bir şey söylenmemiş.

Polis 2: yan koltuk hakkında bu bağlanan telefon dışında bir şey gören olmamış dedi Çetin. hepsinde filmli camlar kapalıymış. gördükleri lokasyonlar da getirdiğim dökümlerde yazdığı gibi.

Polis 1: kola esmer dedi.

Polis 2: esmerdir diye düşünüyorum dedi.

Polis 1: evet işte.

Polis 2: çok farklı, değil mi? esmerdi dese sıradan bir soru cevap kabul ederdim. esmerdir diye düşünüyorum...

Polis 1: net hatırlamaması doğal.

Polis 2: bu işi yapan biri olarak çok iyi biliyorsun ki insan anıları esnektir. ve güvenilmezdir. esnediğinde oluşan boşlukları kimliğin doldurur. Polis 1: kimsenin çocukluk travmalarını sorgulamıyoruz. en fazla

iki karış bir kol. dedektifcilik oynama.

Polis 2: ingilteredeki katil öğretmeni duydun değil mi? konuşmuştuk diye hatırlıyorum.

Polis 1: hatırlamıyorum. ama önemli değil, işimize dönelim.

Polis 2: ben çok iyi hatırlıyorum.

Polis 1: peki. anlat bakalım, ne çıkacak?

Polis 2: bir öğretmen... dünkü gibi bir yağmurlu günde bisikleti kayıyor ve bam! kafası elektrik direğinde. doktorlar başta geçici diyor. adam ilk uyandığında su bile isteyemeyecek kadar unutmuş. hastanedeki bir kaç haftanın ardından yavaş yavaş hafızası yerine gelmeye başlıyor ve tedavinin evden devam etmesi kararıyla taburcu ediliyor. bu vakalarda hafızayı toparlamaya yardımcı olduğu için günlük yazdırırlar hastalara. öğretmen günlük hayata dönmeye başlıyor. her şey normal görünürken aradan 2 ay geçtikten sonra 4 seri cinayet vakasıyla enseleniyor. sorgularda anlattıkları ve tüm bu süreçte günlüğüne yazdıkları tamamen paralel. adam kendini dışarı çıkınca bir trafik kazasında ölen öğretmenin yerine geçip cinayetlerine devam etme planı yapmış bir suç makinesi zannediyor. yattığı hastaneyi de hapishane... hapse girmeden önceki hayatı hakkında onlarca anı anlatıyor, bütün psikoterapi seanslarına rağmen kabullenemiyor.

Polis 1: tamam şu an bu psikiyatrik vakayla ne alıp veremediğimiz var? beyin bu, her şey çıkabilir.

Polis 2: hah! evet, beyin bu her şey çıkabilir. buraya kadar her şeyi normal karşılayabiliyoruz. sana bu vakayı anlatmamın esas nedeni şu arkadaşım: vücudu anlattıklarında yalan bulamıyor, bütün

tedavilere kapalı olduğundan emin olan doktorlar ve hakimler bu adamı akıl hastanesine göndermek yerine başka bir şey yapıyorlar. hayır, örnek bir öğretmen vatandaş olduğu için iyi hal indirimi de değil. adamı anlattığı karakteriyle kabullenmişcesine davranıyorlar. beklenenin aksine bütün iyi hal yollarını kapatıp potansiyel suç makinesi olarak yargılayıp hapse tıkıyorlar.

Polis 1: saçmalık!

Polis 2: bilimsel bir durum bu.

Polis 1: saçmalama! yargının doğru çalışmadığını düşünüyorum.

Polis 2: sen saçmalama! onlarca doktor ve psikolog, defalarca komiteler toplayıp onlarca test yapıp bu adamın artık anlattığı kişi olduğunu saptıyorlar.

Polis 1: saçmalık. konumuza dönelim. Polis 2: dönelim. anılar tehlikeledir. bir beynin içinde anılar ve planlardan başka hiç bir şey yok.

Polis 1: bu fikirlerin, ya da pardon, planların demeliyim. dosyaya fayda sağlayacak mı? diğerleri ne demiş kol hakkında, onu duyup karar vereceğiz her halükarda.

Polis 2: karar?

Polis 1: anlayacağız demeliyim, evet.

Polis 2: (telefonu kaldırıp 5'e basar) alak köyüne bir ekip yönlendirelim. kamyonetli dosyayla alakalı ... aracın akşam ezan saatinde oradan geçtiğinden şüpheleniyoruz. imam ve cemaatle konuşsunlar. ... 9.52. bir şey diyen olursa getirelim karakola. (telefonu kapatmasıyla yeniden çalması bir olur. bu kez hoparlöre verir.)

cetin: alo... amirim, konustum. ilginçtir hepsi tak diye açtı telefonu, iş miş saati demeden.

Polis 2: ne diyorlar?

cetin: amirim, biraz garip.

Polis 2: nasıl?

Çetin: 7 kişi vardı biliyorsunuz. (Polis 1 gazeteyi ve kalemi not almak için önüne çeker) bunların 4ü esmer erkek kolu gördüğünü söyledi, biri yüzük olabilir dedi. bu ihbarlardan birinde arabada iki kişiler, diğer kişi hiç bir şey görmediğini söyledi. telefona bakıyormuş. bu dört ihbarda işin garibi şu amirim, bunların hiç biri gördüğünden emin değil. hayal meyal hatırladıklarını söylediler. fakat diğer üç arkadaş gördüklerinden emin konuştu. beyaz kadın kolu görüyorlar, ojeli. bir de üçü de koldaki sarı renkli saati ve kırmızı ojeyi söyledi. ayrıca yine bu üç ihbardan birinde de arabada iki kişiler. ikisi de aynı kolu görmüş. (yine sahneden ışık alınır ve aynı müzik girer. seyirciler üzerinde spot dolaştırılır. birbirlerine bakmaları için süre tanınır. 5 dakika sonra oyuna dönülür. Polis 1 gelecek bir kaç repliğini hatırlamakta zorlanır, tutukluk yaşar)

Polis 1: başka bir ek yapan oldu mu?

Çetin: kolun yerine sağ taraf dedi hepsi amirim. kimisi arka teker

civarında dedi, bazısı biraz önde veya ortalarda dedi.

Polis 2: anladım Çetin sağ ol teşekkür ederim.

Çetin: ben teşekkür ederim, haber bekliyorum. Polis 1: bağ evinin sakinlerine ulaşabildik mi?

Polis 2: hayır. 7 ay önce yurt dışına çıkmışlar. ulaşamadık. neden oraya atladın?

Polis 1: bağ evinin yakınında kamyonu bulan işçi evin sakinlerini hakkında bir şey biliyor muymuş?

Polis 2: bilmiyorum, dosyada bilgi yok. soralım bunu da. ya kol?

Polis 1: kol... bilmiyorum. yeni şeyler öğrenmeliyiz. yolu tekrar mı düşünsük? (bu repliğe başlarken kalkar ve kapıyı aralar, dış taraftaki anahtarı çıkarıp kapayı kapatır ve içten kilitletler.)

Polis 2: (dosyayı karıştırır. bir yandan Polis 1'in ne yaptığını anlamaya çalışıyordur) izlediği yol pek mantıklı değil gibi.

gözden geçirelim, otobandan bağa kadar bütün yo...

Polis 1: (Polis 1, tersliği fark eden Polis 2'ye atak fırsatı vermeden silahı ipten koparıp alır.) Şuraya geç! (Polis 2'yi seyircilerin arasına geçirir)

Polis 1: (Silahı teknik odaya doğrultur.) Işığı aç. Işığı aç!

Polis 1: Herkes elini kaldırsın, kısa sürecek sakın olun.

(Teknik odadakileri salona çağırır.)

Polis 1: Sakin olun, eğer birlikte hareket edersek bu silah patlamaz. sadece oyunun akışını biraz değiştiriyorum. İpleri elime alıyorum diyelim. Şimdi sadece iki talimatım var. Susun. Ve oturun. Telefonlarınızı toplana kadar ellerinizi indirmeyin.

Telefonları şu masanın üstüne koyuyoruz hep beraber, hepsi bu.

(Teknik odadakilerin telefonunu alır öncelikle)

Polis 1: İrem sen bilgisayarın başına geçiyorsun, söyleyeceğim sesleri açacaksın. Ellerini buradan görebiliyorum fazladan bi şeye tıklamıyorsun. (Teknik odadan gelen diğer kişiye) Sen geç şu koltuğa.

Polis 1: Lütfen beni herkesin ağzını bantlamak zorunda bırakmayın, karşılıklı saygı ve sükunet istiyorum.

Polis 1: İrem şu müziği durdur. (Polis 2'ye) Bora, telefonları toplayabilir misin? Teşekkürler.

Polis 1: Evet bakın ben sakinim, teşekkürler, herkes sakın. Güzel... Oyun devam ediyor. Sadece oyuncu sayısı ve text biraz değişti. Daha doğrusu texti siktir ettik. Biraz beni dinleyeceğiz.

Polis 1: Bu arada bu oyunun yazarı benim. (Telefonları sayar.)

Tamam, benim bölmüme geçmeden önce yapılacak iki şey kaldı. (Önce Ozan'a kulisten viskisini getirtir. Bunun için önce önlerde oturan kadın oyuncumuza nişan alarak Ozan'a talimat verir.

Ardından kapıyı aralayıp kafasını uzatır. Salonda çalışan kişiye teknik bi arıza olduğunu oyun arasını erken verdiklerini ve acilen yardıma gelmesi gerektiğini söyler. Onu da seyircilerin arasına oturtur.)

Polis 1: Harika. Evet, bu oyunun yazarı benim. Artık tek oyuncusu

da benim.

Polis 1: (Gölmeye başlar) Düşündüğümde daha heyecanlı. Hadi ya! Burada hayal ettiğimden çok daha az kişi var. Oturma düzeninden takip yönergelerine her şeyi ben ayarladım evet. Evet, ama nedense yine de şimdi içinde bulunduğumuz şu an, gözümde çok daha kalabalık canlanıyordu. (Daha fazla gülerek.) Çok saçma!

Polis 1: Hepsini planladım evet. En başından beri bu anı bekledim. Oyun bu sahnede defalarca baştan sona oynandı. Aslına bakarsanız ikinci gösterimde bitirmek istiyordum işi. İlkinde oyunun tamamını görme hakkını vermek istedim ekiptekilere. Aaah! Ne de asil biriyim! Canım ekip arkadaşlarım, ben onlarsız ne yaparım? Salaklar. Bütün plan tahmin ettiğimden bile çok daha kolay işledi. Daha önce birlikte hiç çalışmadığım, sadece tanıştığım yönetmene senaryoyu kabul ettirmem fazla uzun sürmedi. Başta acaba büyük bir klasik eserin tam katarsis anında mı yapsam bu işi diyordum. Silahı cebimden çıkarmam gerekecekti. Çok sıkıcı. Yapıldı ayrıca. Bütün akşam herkesin gözü önünde sallanan silahla yapmak çok daha tiyatral! İki günde kurdum olay örgünü. İki günde de yazdım. Neyse ne diyordum?

Polis 1: (Seyircilerden birine silah doğrultur.) Siz, "Ne diyordum, nerede kalmıştım?" dediğim anlarda bana yardım edebilir misiniz? Bu kez hatırlıyorum. Ama muhtemeldir ki tekrar soracağım, lütfen dikkatinizi bana verin.

Polis 1: Herkes dikkatini son kuruşuna kadar bana versin! (Duygu değişimiyle) Teşekkürler aziz seyircim.

Polis 1: Evet şey diyordum, ikinci oyunda bitirecektim işi. Ama alkış hoşuma gitti. Daha doğrusu oyun beğenildi. Trajikomik. Dinlenmişim. Fakat tahmin edeceğiniz üzere aldığım zevk kısa sürdü. Sıkılmaya başladım. Ve dinlenmemeye... Yine... Aman, neyse emin değilim. Bugünü uygun gördüm. Tamamen hür kararım! Bu anı uzun süredir kafamda tekrarlıyorum. Bir plan yapar gibi değil.

Hatta aslına bakarsanız silahı elime aldıktan sonrasını hiç planlamadım. Tek bir cümle bile yazılı değil. Sadece alacağım hazı defalarca tekrarladım. Anlaması zor olabilir. Açıklıyorum.

Polis 1: (Seyircilere dikkatli dinlemeleri uyarısı yapar) Olayı canlandırmadan verdiği hazı nasıl canlandırırıyorsunuz diyorsunuz değil mi? Öyle değil işte. Bal gibi de canlanıyor. Mesela, hepiniz "Piyango sana çıkarsa ne yapardın?" sorusunu seversiniz. Veya birzengin duyarsınız züttürü büt adında, 100 milyon doları varmış diye. Vay anasını satayım! 20 milyonla bir burada bir Pariste ev alsam...

Tanıdık geldi, değil mi? Bu sorular çok zevklidir çünkü beyniniz buna herhangi bir dönüt üretebilmek için çok ama gerçekten çok kısa bir süreliğine de olsa piyangoonun size çıktığına inanmak zorundadır. O an söz hakkı sadece sizin bilincinizdir yani, birde bir oranla herkes aynı fikri savunurken bu fikir gerçeğe dönüşür ve çok kısa bir süreliğine inanabilirsiniz. Fakat ne zaman ki

piyangoonun size çıkmasının sonuçlarını dillendirmeye başlarsanız, o zaman kolektif bilinç alanı tek bir bilinçle sınırlanmaktan kurtulur ve simülasyonunuz uzay boşluğunda puf diye yok olur. Keyfiniz kaçır. Daha doğrusu aldığınız hazın sonuna gelirsiniz. Bana da bir benzeri oldu işte. Önce yeterince sömürdüm ve şu an buradayım. Ve bir salonda onlarca insanın beni dinlemesi fikri bu kez yalnız benim zihnimde değil, onlarca kişinin oluşturduğu kolektif bilinçte hakikate eş değer görülüyor. Kazandım yani, piyango bana vurdu.

Polis 1: Neyse ne diyordum? (Viskiden içer) Bir şey demiyordum galiba. Bunu bi düzene sokmamız lazım. (Tahtanın yanına gider tebeşiri alırken hatırlayıp bırakır.) Hah şey diyordum, herkesin gerçekten pür dikkat beni dinlemesi. Aslına bakarsanız son zamanlarda yalnız biriyim. Buna tekrar geleceğim. (Hatırlatma görevlisine işaret çakar.) Yalnızım ve geçmişteki vasat çevremle iletişim kurmamaktan zevk alıyorum. Fakat şu an bir kişiyle konuşuyor değilim. Bir kaç kişilik bi masada arkadaşlarım ve onların arkadaşlarıyla da konuşmuyorum. Yahut spesifik bir konu üzerine ders almak isteyen öğrencilerle de değil. Doğrudan rastgele insanlar. Beni dinliyor. Hahaha! İnanılmaz, biletiniz bile bunun için kesilmedi. Bu da sizi içinde olduğumuz olay için tamamen rastgele bir sürü insan yapıyor. Biliyor musunuz, benim de tam olarak bilmediğim keşfedemediğim bir sebep yüzünden, otantik bir insan olmak gibi bir ihtiyacım var. İlk 10-15 senede bu keyifliydi ama zamanla bıktım. Bıktığımdan beridir de en büyük arzum da rock star olmak. Evet evet, işte bu! Tanınmamak için takıp takıştırmışım. Şapka, gözlük vesaire... (Aynı anda seyircilerden şapka, gözlük, fular gibi aksesuarlar alıp giyer) Arnavut kaldırımın dar bir sokakta yürüyorum. Sonra, susamışım mesela. Bir bakkalın önünde durmuşum. O esnada hemen beş adım ilerimde sevgilisini bekleyen bir kadın var. Beni gördüğü anda tanıyor. Tandığı anda ne kadar yakınında olduğuma hayret ediyor. Kendi varlığından utanıyor hemen. Çok ünlü birini gören sıradan insanlar böyle hisseder çünkü. O ana kadar bir adı sanı, başarıları, birçok toplumsal rolü olan kadıncağızın bütün varlığını sömürüp kendime katıyorum. Elinizi sildikten sonra çöp kutusu bulamadığınız için birazdan atarım diyerek göt cebinize koyduğunuz ve göt cebinizde unuttuğunuz bir ıslak mendil gibi kupkuru, havada süzülecek kadar incecik olana değin varlığını absorbe ediyorum. Geriye sadece suçluluk duygusu kalıyor. Utana sıkıla fotoğraf çekilmek istiyor. Aşağılanacağından emin ama karşı koyamıyor. Karşısında 240'lık ıpslak çift katlı muzlu kokulu ıslak mendil paketi var. Dayanamıyor garibim. Kırmıyorum. Gülümsemiyorum da. Suyumu içerken çekiyor. Teşekkür ederken gidiyorum.

Polis 1: (Kostümleri geri çıkarır. Moral bozukluğu ve şaşkınlıkla seyirciyi sorguya çekerce) Neden olmadı? Allah kahretsin! Sizin

yüzünüzden. Sizin yüzünüzden olmadı. Çok ama çok kısa süreliğine de olsa popstar olduğuma inanmadım az önce. Çünkü sizi ikna edip edemeyeceğim endişesi cümlelerimin arasında aldığım her nefes boşluğunda gözlerinize bakmak zorunda hissettirdi. Kontrol edemediğim kafalar gördüm. İnanmamış değildiniz ama nereden bilebilirim? Belki bazılarınız beni çoktan ünlü zannediyordu. Bazılarınız asla olmayacağımdan emin olmanın getirdiği bir acımayla izledi ve büyümü bozdu. Ama gerçek ne biliyor musunuz? Ben de çoğunuza acıyorum. Hatta hepinize. Hepsinize çok derinlerimde bazı günler hafif, bazı günler ateşli bir acıma duygusu besliyorum.

Polis 1: Ortaokul yıllarımdan beri tekrar eden bir pattern var. Örüntü. Fraktal. Tekrar eden huy. Ne sikimse. Yeni bir ortamda kalanlara nazaran azıcık daha iletişimime açık biri olduğumu düşündüğüm kişiyi yanıma alıp kalanlarla "inceden" dalga geçerken buluyorum kendimi. Aynı düzen bir lanet gibi ortaokul yaşlarımdan beri nüksedip duruyor. Bu "incelik" yalnızca düşük fark edilebilirlik barındırıyor değil. Ayrıca nazik, neşeli hatta akıllıca olduğundan muhattaplarınca bile algılandığında genellikle hoş karşılanan, istemeyeceğim bir samimiyet yaratan tonda. Bu samimiyetin motivasyonu aslında bir çeşit direniş içinde olduğumun hissedilmesi nedeniyle oluşuyor olabilir. Önemli değil. Bu örüntü son nüksedişinde bana şu soruyu sordurdu: Tanıdığım çoğu insan için, onun zaman zaman gerizekalı olduğunu hissettiğim anlar mı daha kötü yoksa yeni tanışacağım, evrenin önüme tamamen rastgele çıkaracağı herhangi birinin o ana kadar tanıdıklarımın daha gerizekalı olma ihtimalinin çok yüksek olduğunu bilmek mi? Bu soru üstüne düşünürken de şunu fark ettim: Gerizekalı olmayan insan arayıp duruyorum ortaokul yıllarımdan beri. Potansiyelimi heba edeceğime dair kaygılarım olurdu ve onu heba etmememin en kolay yolunun gerizekalı olmayan birilerini bulup bir yere kadar da olsa bana eşlik etmelerini sağlamak olduğu sanrısına sahiptim. Buna aldırmadığım normal ilişki kuramıyorum. Bunu fark etmem de, o sene siktir olup şehrin en ucuna taşındığımda neden rahatladığımı anlamlandırabilmemi sağladı. Herkesle, kelimenin tam anlamıyla herkesle iletişimi kesmiştim. Sevgilimden ayrılmış, arkadaşlarımla aramı açmış ve zaten pek sık görüşmediğim ailemle yalandan bir kavga çıkartıp restleşip gitmiştim. Eğer bu yalandan marazı evlerinin bir köşesine kendimin bir biblosuymuş gibi yerleştirmeseydim gözleri o köşede zaman zaman beni arayacaktı. Arkadaşlarımla ağzına arkamdan ileri geri konuşan saçma bir insan gibi davrandığıma dair bir sohbet konusu vermeseydim benden sonra bir araya geldiklerinde bana karşı derinlerde gizli bir mahcubiyet hissedeceklerdi. Şahit olmasam da, bir süre sonra olur da denk gelirsek bir rakı masasında yüzüme sanki üstünden yüz bin yılgeçmiş komik bir anıymış gibi gülüşleriyle süsledikleri acısız bir

vicdan rahatlatma seansının itiraflarından biri olarak çarpılmayacak olsa da benim için içten içe mahcup hissetmelerine katlanamazdım. Mahcubiyetin, acımayla samimi bir ilişkisi var. Arkadaşlarımın saniyenin onda biri kadar bir süre için bile olsa bana acımaları, yok olup gitmemi dileyecek kadar nefret etmelerinden kırk kere daha korkunç gelir bana. Sevgilimeyse hiç bir şey söylemedim. O, belirsizliği hak ediyor. Başta yaralayıcı gözükse de ihtiyacı olduğuna kanaat getirdiğim bu belirsizliğin ona bırakacağı tadı acıdan ziyade umami olarak adlandırırdım. "Hayat bisiklet sürmek gibidir, sürekli devam etmezsen düşersin" gibi gerizekalıca bir mottoyu kendine kılavuz ederken bisikletin iki tekerini yalan söylemek ve kandırılmaktan oluşturmuş bu insanın tek bir kürü olabilirdi bence. Üzerine yıkılmış devasa bir belirsizliğin enkazından nedenselliğin feneriyle kurtulabilmek. Son olarak da arkadaşım sayılmayacak "tanıdık"lara gelelim. Ne aramı açtım, ne de belirsizlik kürü verdim tanıdıklara giderken. Kaldı ki onlarla zaten iletişim kurmuyordum ki. Zaman zaman varolan o şey için iletişim kurmak değil, beni bir metal levha gibi kullanıp ceplerinde taşıdıkları iletişimlerini sektirmek olduğunu söyleyebilirim. Özel olarak bunun üstüne kaygı geliştirmemiş çok az insan anadil becerisinin kötü olduğunu kendi kendine farkına varabilir. Üç kuruşluk konuşma kabiliyetleriyle kısacık bir ,sohbet demeyeceğim, tahammül seansı esnasında söylemeyi planladıkları şeyi sanki laf kendiliğinden oraya gelmiş gibi göstermeye çalışmalarından bahsediyorum. Gerçekten o kadar gülünç oluyorsunuz ki, o anda suratınıza kahrkahrayı patlatmamak için uzaklarda bir noktaya bakıp kanserli bebekleri falan düşünüyorum! Soruyorsunuz, "Dinlemiyor musun?". Dinliyorum dostum, bunun için yaratıldım. Seni dinleyeceğim ve sonra eve döneceğim. Ah bir de olur da yorgun düşüp bir anlığına kendimi kaptırırsam! Veya karşımdaki sevişmeyi fena halde kafaya koyduğum ancak şansımı yitirmek üzere olduğum yeni biriye... Ben de onları metal levha yapıp cebimdeki iletişimi üzerlerine sektirirsem vah halime! En geç aynı gece kendi kendimi küçümsemeye başlarım. Bu küçümseme uzun sürer, dikkatimi dağıtamazsam ve içim kararmaya başlarsa geliştirdiğim tek çözümü oynarım. Gidip kendimi küçümsemem son bulana kadar birilerine metal levhalık yaparım. Tek gecelik olacağı öncesinde az çok belli bir ilişkiden sonra bir süre hoşlanıyor taklidi yapmamın nedeni işte budur. Yatağa gidene kadar onun duymak isteyeceği şeyleri söylemenin getirdiği kendimi küçümseme hissi son bulana kadar metal levhası olurum. Diğer hemen hemen herkese olduğu gibi ona da içten içe acıma duygusu beslediğim bu kişi için, "acizliğin de bir sınırı olmalı" dediğim noktada artık levhalığım biter.

Polis 1: Yanlış tanımayın beni. Etrafında kimse olmayan bir adam değildim ben. Az buçuk arkadaşı, tanıdıkları olmayan biri değildim. Hepi topu hepiniz kadar yalnızdım. Ve sonra anlattığım

gibi, bastım gittim. Çalışmıyor, telefonları açmıyor, medyaya ise kelimenin tam anlamıyla direniyordum. Tanıdığım alt-insanlarla konuşmadığım, yeni insan görünümlü alt-insanlarla da tanışmadığımaçin kimseyle herhangi bir türden ilişki kurma niyetine bile

yaklaşmadım. Nihayetinde ortaokuldan beri aradığım o şeyi aramayı bıraktığımda rahatladığımı hissettim. Çabamın saçmalığının ve dünyadaki rolümün farkına varıyordum. "Bu tek başına ne yapıyordu? Nasıl eğleniyor, akşamlarını nasıl geçiriyordu?" diye düşüneceksiniz. Ve ufak aklınız izlediğiniz aptallara yönelik üretilmiş dizilerdeki yalnız karakterlere gidecek. O kadar suyu çıktı ki şu kelimenin! Madem öyle suyu alınmış dile döneyim ben de. O şekilde bir "yalnız" demek yerine "tek başımaydım" derim o zaman. Başım bana yetiyordu da artıyordu zaten. Ha, bazenleri insanlarla eski günlerdeki gibi iletişim kurardım elbet. İlişki asla kurmazdım. O da biraz konuşmayı unuttur muyum kuruntusuyla, o kadar uzun sürmedi tabii bu süreç, biraz da birileriyle dalga geçme ihtiyacımı gidermek içindi. Önce ortamı süzer ve en hazırlıksız kişiyi saptar, ardından o kişiyi süzer ve en savunmasız anını yakalardım. Sinir uçlarına dokunan şeylerden bahsedip üstelik ortaya neredeyse hiç bir irade bırakmamama rağmen karşımda kişi sosyal baskıları yüzünden eğilip bükülünce zevkten dört köşe olurum. Özellikle de yalandan bir bağlam yaratıp bir şekilde "ben kötü biri miyim" veya diye kendisini yargılamasını sağlarsam ve asıl fikrini dilinin ucundan döndürürsem, bir kaç gün gülümseyecek malzemem çıkardı. O her hafta senaristine "Daha düşük zeka seviyesine göre düzenle" gibi bir geri dönüt giden dizinin yalnız ve karanlık karakterinde görmeyi umacaklarınızı görmeyi ummayın bende. Uyku hapları içmiyor, düzensiz beslenmiyor, ardı arkası kesilmeyen canlı yayınlarla kendimi uyuşturarak birileriyle birlikteymişim hissi yaratmaya çalışmıyordum. Tenhalaşıyordum. Hiç yapmadığım kadar spor yapıyor, düzenli besleniyor, okuyor, yazıyor, çiziyor, tek motivasyonumun para kazanmak olduğu bazı işlere dahi yeteri kadar akıl ayıracak gücü buluyordum. Beklenmedik miydi? Hanginiz her gün aynı saatte 10 kilometre koşabilir? Tamamen uzak olduğu bir konuda makale okuyabilir? Dolabındaki kıyafetleri excelde listeleyip muhtemel tüm kombinleri listeleyip en iyiden en kötüye sıralayıp ona göre giyinebilir? Aralık ayında evinin yanısıra arabasını da süsleyeniniz var mı? Salaklar! Siz bütün yaptıklarınızı başkaları için yaparsınız! Hiç anlamda başkalarına hizmet etmenin bir çeşidi olmayan üç niteliğini söyleyebilecek var mı aranızda? Sizi bulan olaylara "başımıza gelenler" dersiniz. Yaşadıklarınızdan bağımsız bir siz var zanneder ve bu mistik, gülünç inanç yüzünden farklı olduğunuza inanırsınız. Doymak istediğiniz her lokmayı çiğner çiğner tükürürsünüz. Bir şeye muhtaç olmadan onu sevemezsiniz. Sizi kendinizden utandıranı seversiniz. Nerede bir eğlenen

görseniz onun adına utanırsınız. Karşınızdaki insana nasıl gördüğünüzle ilgili içinizde öyle büyük sınav verirsiniz ki, karşınızdakini görmezsiniz. İmajla, özellikle ve özellikle akıllı görünmekle kafayı yemişsiniz. Aklı hor görürce yaşamınız da bundandır. Bir ilaç olsa ve içince sizi duymasam!

Polis 1: Mecbur kalana kadar duymuyordum da. Sağlık sorunlarım başlayıp param da bittiği için istemeyerek yeniden aynı boka dönüp, benzer bir işe girip eski düzenime benzer bir düzenekapıldım. Geceleri saat üçten sonra Schopenhauerlar, Kierkegaardlar kafamda yeniden en karamsar tonlarında çınlamaya başlayıp tanıdık bir farkındalığa itti beni. Şu haddinden fazla sert olup neredeyse bırakıldığı yüksekliğe kadar sekebilen top şeklindeki oyuncağı biliyor musunuz? Bir tüfeğin içinden sıkılmış hızıyla gelen (tabancayı kafasına dayar) bu topun kocaman bir kürenin içindeki yolunu düşünün. Deneyi yüz topla tekrarlayın. Döndükten sonra kafamının içinde yaşanmaya başlayan buydu. Tak tak tak... Size de gün doğdu. Delirmiş olduğumu düşünmek için ortada sebepler vardı. Ama bu sebepler başkaları içindi. Başkaları, bu şeyleri sebep olarak görüyor ve nihayetinde delireceğime, en azından çok ağır depresyona kalacağıma emin hissediyorlardı. Ve insanlar üstüne 5 dakikadan fazla düşünmeye çaba harcamadıkları her şey için kolaylıkla kendilerini emin hissedebilirler. Ne rahatlatıcı değil mi? Beyinleri bütün boşlukları haksız çıkmamak için işine geldiği şekilde doldurur. Yanıldığını fark etmemek için hep daha da büyük çıkarımlarla antitezi köşeye sıkıştırmak için elinden geleni yapar. Bu da olası hayal kırıklığının daha görkemli yapan şeydir. Bu hayalkırıklığıyla yüzleşip düşünmeye başlayan çok azdır. Bunun yerine genelde insanlar düşündüklerini zannederken sadece eldeki fikirlerin güvenilirlik sıralamasını değiştirir. Bana attıkları ufacık bakışlar, beni tanıyor saydığım kimi kişilerin arka arkaya kurduğu cümlelerin bilmem kaçınıcısında seçtiği bir kelime ya da ne bileyim, cesaretli olanın diğerine beni güya benim incinmemem için bazı konulara gireceğini fark ettiğinde attığı bir bakış. İşte bunlar, bunlar delirmek için asıl sebepler olabilirlerdi. Daha doğrusu delirmiş kadar sinirlenmek, haz alacak kadar kin tutmak için. Bu tanıdıklarımın çoğu asla hiç bir şey yaşamamaya yemin etmiş gibilerdi. Bir şeyi yaşamak yerine, şartlar olgunlaştığında o olayla denk gelip sonra kendi boyutlarına geri dönüyorlardı. Bin yıl çalıştıkları mülakattan kabul mektubu geliyor, aynı gece arabada çalacakları müzik seçimi yüzünden kavga ediyorlardı. Her gün o ya da bu sebeple gülümsedikleri biri ölüyor, aynı hafta sonu gece klübünden fotoğraflar yüklüyorlardı. Ne üzölmek ne sevinmek ne bir başka şey. Her duyguya ve her bir olaya susamışlardı ama tümünün içinden Casper gibi süzölüp geçiyorlardı. Umursamıyorlardı ama aynı zamanda korkuyorlardı. Kabaydılar. Gerizekalıca davrananları seviyor, gerizekalıca davranmaktan tatmin oluyor ve

gerizekalılığın kendisini yıldan yıla değişen başka kavramların altına sakladıktan sonra yüceltiyorlardı. Birisi bir diğeri hakkında olumlu bir hisse kapılmayıversin! Korkudan tir tir titrerdi. Bırak bu hissini saklamayı, onu yok etmek için her türlü ucuz insanoğlu numarasını oynardı. Bu numarasını dahi devam ettirecek kadar karalılığı yoktu ama zaten o çoktan her şeyin içinden süzülerek geçip gitmiş, kendi boyutuna dönmüştü. Ben kalbin akıldan bağımsız olmadığına inanırım. Mutluluğun, dahası tüm hislerin birer düşünce durumu olduğunu biliyorum. Sizi mutlu kılan şey olup biten değil, onların ne kadar güzel olduğuna dair getirdiğiniz yorumlardır. İşte bu tanıdıklar, bu insanlar, akli hor görmeye başladıktan sonra hissizleştiler, olgunlaşan şartlarda olaylara denk gelip boyutlarına döner oldular. Akıl, pekalakendini inkar edip köşeye çekilmeyi kabullenebilir. Düzgün çalışan bir aklınız olmadan, en basit fonksiyonlarıyla yok denecek kadar az işlev bile gösterecek kadar bir kalbiniz olamaz. Eğilip bükülürsünüz, benliğiniz sınırını göremeyeceğiniz devasa bir alana saçılır. Her gün farklı parçaları toplayıp siz sanılmasını sağlarsınız. Yalan söyleyerek ve dinleyerek uyuşmak zorunda kalırsınız.

Polis 1: Neyse işte. Dediğim gibi. Eski düzene dönüşümle birlikte sözünü ettiğim lanet nüksetmiş ve gerizekalı olmayan insan umudum yine başlamıştı. Bu kez kendimi daha iyi biliyordum. Hiç olmadığım kadar cüretkardım. İnsanlardan öğrenişim hat safhadaydı. (Bu paragrafın başında kara tahtanın yanına gelir, repliğine devam ederken "insan insanın kurdudur" yazar, kısa bir esten sonra seyiriciye dönüp) Sıkıldınız mı lan gerizekalılar? (Teknik odaya bağırır) Reji! Tempo düştü. Seyirci aksiyon sahnesi sever. Birini vuracağım. Gerilim müziği girelim. Listede altıncı sırada.

Polis 1: (Viskisinden bir yudum alır. Müzikle beraber sinir bozucu şekilde dans etmeye başlar. Seyircilere yaklaşır, süzer. Tahtayı seyircilerin göremeyeceği şekilde çevirir. Rastgele bir seyirciye fazlaca yaklaşıp dikkatlice inceler, tahtaya notlar alır ve tekrarlar.)

Polis 1: Evet! Hazırız. (Tahtayı çevirirken) Bilerek uzattım şarkıyla aynı anda çıkarsam güzel bir etki bırakır diye. (Ekipten birine) Şuradan geçip ikinci odaya gir. Masanın üstünde veya dolaplardan birinde tavla var. Alıp gelmek için (Saatine bakar) Kırk saniye... Evet, daha düzenli gidiyoruz şimdi. (Tahtada yazanları okur) Bugün ne yiyeceğiz? Bir: Rus ruleti. İki: Viski bitir. Üç: Oyunun sonunu anlat. Dört: Zaman Yolculuğu. Beş: Sıradaki sahneye geç. Altı: Deve cüce. Basit versiyonu. Sadece kolunuzu kaldırıp indirmeniz yetiyor. Kaybedeni vuruyorum. (Bağırarak) On... Dokuz... Sekiz... Yedi... (Tavla gelir.)

Polis 1: Teşekkürler, teşekkürler. (İçinden bir zarını alıp atar) Bir. Neydi? Ah! Güzel. Aksiyonlu başlıyoruz. Var mı gönüllü karşıma çıkmak isteyen? Yok mu? Hadi, nazıkçe rica ediyorum

kırmayın beni. ...

Polis 1: Peki. O zaman 1 attıkça kendimle tek el yapayım. Şöyle...

(Hızlıca 6 patları karıp avuç içine bir el boş sıkar) Yendim.

(Zarı yeniden atar.) İki. (Viskisini tek nefeste bitirir, az sonra etkisini göstermeye başlayacaktır. Zarı yeniden atar.) Dört. Hımm...

Şimdi şöyle yapacağız... (Bir süre masaya baktıktan sonra üstündeki her şeyi dağıtıp Polis 2'yi kolundan tutar, kaldırır ve masaya oturtur.) Seninle programdayız. Daha doğrusu ben senin

programındayım, benimle röportaj yapacaksın. Sorularını vereceğim.

Şimdi bana bir kaç aksesuar al. (Kaldırıp seyircilerin ortasına iter. Kalem kağıt alıp karalar.) Rolünden çıkma, bir de kendine

bir karakter belirle, tutarlı ol yani. Soru harici yerleri

doğaçlarsın. Polis 1: Gel. Tamam. (Polis 2 oturur, Polis 1

kostümlerden bir

parçayı beğenip giyer. Silahı beline takar.) "O geliyor" gibi bir

şekilde sun beni. Sonra başlayacağız. (Teknik odaya) Listedeki 8.

şarkıyı çal.

Polis 2: Ve işte beklenen an! O geliyor!

Polis 1: Teşekkürler! (Teknik odaya) Durdur! (Seyirciye) Böyle bir anda alkışlanmaz mı? Lütfen siz de dahil olun birazcık! Anda

kalın! Tekrar.

Polis 2: Ve işte hepinizin beklediği an! O geliyor!

Polis 1: (Şarkıya eşlik ederek ve dans ederek girer) Teşekkürler... teşekkürler... (Bir seyirciye sorar) İsmi ne?

Bir Seyirci: İl

Polis 1: (Polis 2'ye) Selam İl, naber?

Polis 2: Ben süperim, teşekkür ederim. Bugün aramızdasın.

Polis 1: Sonunda!

Polis 2: Çok mu yoğunsun?

Polis 1: Eh biraz, iş güç tabii. Ama zevk aldığım kadar uğraşırım. Bunaldığım noktada asla kendimi adamak gibi bir aptallığım yoktur. Öylelerine de inanmıyorum. Bugünlerde herkes ne iş yapıyor olursa olsun en az bir porno yıldızı kadar hırslı.

Polis 2: Turneden yeni geldin değil mi?

Polis 1: Aslında devam ediyor. Program bitince şehirden ayrılacağım. Hatta kıtadan. Bir kaç göst...

Polis 2: (Keserek) Harika! Ashley ile ilişkiniz nasıl?

Polis 1: O çok iyi bir dinleyici. İletişimimiz son derece kuvvetli. Mutluyuz. Yalnız sürekli kameraların önünde yaşıyor olmak biraz...

Polis 2: (Keserek) Yeni projeler var mı?

Polis 1: Tabii... Şu an bahsedemem ama bomba gibi bir albüm gelmek üzere ve yeni sezona da bir dizi var. Aksiyon, aşk, gerilim bir arada. Dijital iç...

Polis 2: (Keserek) Nasıl bu kadar üretken olabiliyorsun? Polis 1:

Eh, bilmem. Sanırım içten gelen bir şey. İnsanın en içinden gelen hisler, bilirsin. Son filmimdeki o repliği

hatırlıyor musun? Camus'dan bir alıntı.

Polis 2: Sanırım hayır.

Polis 1: Sözümü kesmeden oynasana ulan! Son filmimdeki o repliği hatırlıyor musun? Camus'dan bir alıntı.

Polis 2: ...

Polis 1: "Bazı insanların sırf normal olabilmek için olağanüstü enerji sarfettiklerini kimse bilmez."

Polis 2: Evet, şimdi hatırladım. Dilersen biraz da kariyerinin başına dönelim. Aslında ilk eserleriden sayılmaz ancak seni dünya çapında üne kavuşturan o efsane tiyatro oyunu...

Polis 1: Hadi be oradan! Basit bir metindi.

Polis 2: Mütevazî olma.

Polis 1: Eh, tamam fena değildi. İnsanlar biraz şiddet görmeyi istemişti demek. Denk geldi. Benim niyetim çok daha başkaydı.

Polis 2: Neydi o?

Polis 1: En samimi, en içten halimle apaçık uluorta etmek zihnimi. Derdimi anlatmak. Tüm o şarkılar, filmler, şiirler,, resimler... Kısacası ürettiğim her şey. İçten gelen şeyler.

Polis 2: İşte buna sanatçı derim! Baylar bayanlar, işte onun yeni filmi: ülkemizin Oscar adayı "Köpek" bu cuma vizyonda! (Alkışlar)

Polis 1: Ah, teşekkürler... (Teknik odaya) Müzik gireceksin işte burada! Sonu programın.

Polis 2: Peki, bitirmeden önce son olarak... (Soru kağıdını ortada bir yere atar. Polis 1 başta şaşırır, ardından hoşuna gider.) Çok tartışıldı. Yıllar geçti hala da tartışılıyor. O gece nasıl bitti? Bir de, o geceden sonra neler yaşadın? Bize biraz anlatabilir misin?

Polis 1: Haha! O geceden sonra tahmin edebileceğimden çok daha hızlı oldu her şey. Şikayetler geldi, karakola çağrıldım. Gittim tabii, bir günden fazla gözaltında bekledim. O zamanki tiyatronun ekibi acilen bi tatile kaçtı ortalık durulana kadar. Bir daha oynanmadı polisiye hikaye doğal olarak. Şartlı tahliyeyle ilk imzama attığımda nereden baksan ona yakın menajer benimle görüşmüştü herhalde. Hemen yeni bir oyun yazdım, 3 yıldır para arayıp bulamadığım film senaryoma kat kat bütçeyle gelen yapımcılar oldu. Öyle öyle devam ettik işte bir koşturmacaya.

Polis 2: Ya diğer sorum? O gece nasıl bitti?

Polis 1: ... (Hırpalayarak) Önce seni kaldırıp yerine oturttum.

Salak! Dengesiz herif! Böyle bir soru mu var kağıtta? Sana yazdığım kağıtta... (Kağıdı bulmaya çalışır. Sinirlenip rastgele bir seyirciye nişan alır) Bul ulan şu kağıdı!

Polis 1: Boş ver! Oyun oynayacağız. Sıkılmışsınızdır.

Polis 1: Müzik ver

Teknik oda: (Mikrofona) Hangisi?

Polis 1: Heyecanlı bir şey olsun. Bekle ama şimdi. Başlayınca ver.

Polis 1: Işığı kapat. ... Hepsini kapat. Bütün ışıkları kapat.

Polis 1: (Seyircileri görmek için el feneri kullanır.) Kural şu...

İyi dinleyin bir kez anlatacağım. Hepinize girerken el feneri verildi. Çıkaracaksınız tekrar. Çıkarıyorsunuz. Müzik çalmaya başladığında fenerlerinizi açacaksınız ve birbirinizin üstünde dolaştıracaksınız. Müzik durduğu anda herkes feneriyle birini gösterecek. Müzik, ben kendi fenerimi kapattığım anda duracak. Eğer o an hemen herkes aynı kişiyi işaretleyebilirse o kişi salınır. En az on tur yaparız herhalde.

Polis 1: Verelim müziği!

(Oyun oynanır. Beş dakika kadar sonra salonun kapısından polis sesleri gelir.)

polis: Polis ekipleri binada. Sakin ol kapıyı açacağım, yardımcı olursan başına bir bela çıkarmazsın. Beni duyuyor musun? Yaralı var mı?

Polis 1: Nasıl lan! Nasıl? (Saatine bakar) Daha normal oyunun bitiş saati gelmedi? Normal bitiş saati gelmedi. Kimse aldı mı telefonunu? Hayır! Bu ne!

Teknik oda: (Mikrofona konuşur) Google'dan polis çağrılıyor.

polis: Yaralı var mı?

Polis 1: Yok.

polis: Sadece kapıyı açacağım, içeri gelmiyorum. Birbirimizi daha iyi duymak için.

Polis 1: (Teknik odaya) Gerizekalı! İş çıkardın! Biliyordum bir bok çıkacağını işte ben. (Seyirciye) Salaklar. Sadece güzel bir oyun oyanayacaktım burada size. Beni dinleyecektiniz. Polis 1: (Polise) Bir dakika.

Polis 1: Haberiniz olsun, merak ediyorsanız. Yine dediğim her şeyi yapacağım. İnsanlardan kurtulmak, işlerden ve zorunluluklardan kurtulup özgür olmak istiyorum. Ama aynı zamanda ünlü olmak istiyorum. "Ama" dedim çünkü herkesin seni tanıması da bir çeşit velayetin altına girmektir. Yine de o zaman çok kolay olacak her şey. Kimsenin metal levhası olmayacağım. Hem size çalışmak zorunda olmayacağım hem de özgür olmanın getireceği kaygılara yakalanmayacağım. Bir memur gibi benden bekleneni oynayacağım. SON.